

[Sigsgaard.]

restfattigdommen osv. osv. Men der kan simpelt hen ikke blive råd til at gennemføre hele ønskesedlen, hvis ikke der skæres ned nogle steder, og hvis ikke der bl. a. skæres ned på trafikøskerne. Der skal vælges mellem de store projekter, og det er uforsvarligt at bilde sig selv eller andre noget andet ind. Når vi skal vælge, så må socialreform, uddannelsespolitik osv. få førsteprioriteten, og derfor mener vi, at broprojekterne eller nogle af de store projekter og også mange af lufthavnsudgifterne må udskydes.

I øvrigt peger vi på, at det ikke kan være rimeligt at tage stilling til trafikinvesteringer uafhængigt af den perspektivplanlægning, som regeringen er i gang med. Og da vi altså ikke kender nogen resultater af perspektivplanlægningen, så er tiden ikke inde til at træffe beslutninger på dette område.

Jeg har peget på, at trafikinvesteringerne naturligvis går ud over andre investeringer, men ikke nok med det. Når der, som ministerens redegørelse lægger op til, lægges ensidig vægt på, hvad jeg vil kalde lands- trafikinvesteringerne, så mindskes kommunernes, først og fremmest byernes, muligheder for at få penge til den nødvendige trafiksanering. Vi får altså ikke bare en forvridding mellem trafiksektoren og de øvrige offentlige sektorer, men også forvridding inden for selve trafiksektoren.

VS finder det altså nødvendigt at udskyde væsentlige dele af trafikprojekterne, herunder broer, men vi peger på, at den erhvervsmæssige integration, der tilstræbes med broerne, delvis kan nås uden, nemlig hvis man nedsætter færgetaksterne for varer for lastbilernes vedkommende til personbilniveau som antydnet af ministeren forleden. Vægtafgiften af lastbiler bør naturligvis forøges mindst tilsvarende. Virkningen af en sådan reform vil vise, hvor meget argumentet om erhvervsmæssig integration betyder i praksis. Ved en sådan politik kan man også undgå, at Store-Bæltsbroen, hvis og når den kommer, vil trække trafik i uønsket grad fra de mere nordlige færgeruter.

Tilbage har jeg det store spørgsmål om lufthavnen. Her er det for alvor lykkedes

såvel minister som folketingsudvalg at forplumre vandene. Når byplanlæggerne beklager sig over, at man stadig serverer nye tal for de samme forhold og dermed forhindrer folk i at sætte sig ind i problemerne, forhindrer folk i at vurdere problemerne, så er jeg enig med dem. Udvalget mener, at anlægsudgifterne vedrørende en storlufthavn bliver for store for staten og må klares af private. Jeg mener at have påvist, at det ikke holder. Anlægsudgifterne skal under alle omstændigheder bæres af det danske samfund. Spørgsmålet er så, om vi alle derudover skal bidrage til Kampsax' og andres profit. De nødvendige udenlandske lån kan staten lettere optage, end private kan.

Udvalgets flertal mener, at støjproblemet er mindre på Saltholm end på Sydamager. Desværre ser det ikke ud til, at de har ret, tværtimod støjrammes større bebyggede områder ved Saltholmløsningen end ved Amagerløsningen. Man har måske glemt at tælle svenskerne med.

Det ser også ud til, at trafikinvesteringerne i hovedstadsområdet som helhed bliver større ved Saltholm end ved Sydamager. Men disse følgevirkninger skal undersøges, siger udvalget, og undersøges grundigt, samtidig med at man også siger, at man hurtigt vil have beslutningen om Saltholm. Der er altså tilsyneladende en modsigelse her, men jeg går ud fra, at undersøgelserne skal foretages, før der sker en principiel stillingtagen.

Prisen spiller unægtelig en rolle. Saltholm er i hvert fald 1 milliard kr. dyrere end Sydamager, og det forekommer besynderligt, at udvalget tilsyneladende helt kan se bort fra det. Mig forekommer det ganske uforsvarligt at rutte med pengene, som man tilsyneladende lægger op til. Lad mig skyde ind i en parentes, at jeg har ikke noget imod, man undersøger det yderligere, får tallene yderligere underbygget eller afkræftet. Men var det ikke bedre at vælge den billigste løsning og så bruge den milliard kr., der bliver tilovers, f. eks. på Vest- og Nordjyllands udvikling — det hænder jo også, vi taler om egnsudvikling her i tinget. Det er mig ufatteligt, at folketingets medlemmer fra egnsudviklingsområderne kan gå med til så enorme ekstraudgifter, som